

landbo- eller husmandsforening og efter besigtigelse af skaden træffe foranstaltninger til bekæmpelse af rågerne. Indstillingen skal være bilagt den indgivne klage samt en redogørelse for den af foreningen foretagne undersøgelser af forholdene.

Stk. 2. Afslår kommunalbestyrelsen at iværksætte bekæmpelse, kan beslutningen herom indbringes for amtsrådet i den amtsrådsreds, i hvilken skaden er sket, for købstædernes vedkommende dog for amtmanden.

Stk. 3. Bekæmpelsen foretages af ejeren eller brugeren af den ejendom, hvorpå rågekolonien findes, efter nærmere aftale med kommunalbestyrelsen i den kommune, i hvilken skaden er sket. Vil han ikke indgå på en sådan aftale, eller udfører han ikke bekæmpelsen tilfredsstillende, forelægger kommunalbestyrelsen sagen for amtsrådet i den amtsrådsreds, i hvilken rågekolonien er beliggende.

Stk. 4. Amtsrådet skal i så fald lade bekæmpelse foretage ved dertil beskikkede personer. Ejeren eller brugeren af den ejendom, hvorpå kolonien findes, kan ikke modsætte sig bekæmpelsen, men denne skal udføres uden unødigt ulempe, og der skal ydes erstatning for den skade, bekæmpelsen måtte medføre på træer, hegn, afgrøde eller lignende. Erstatningen ansættes af de i mark- og vejfredsloven nævnte vurderingsmænd.

Stk. 5. Udgifterne ved den i stk. 1-3 omhandlede besigtigelse og bekæmpelse afholdes af den kommune, i hvilken skaden er sket. Udgifterne ved bekæmpelse i medfør af stk. 4, herunder eventuelle erstatningsbeløb, udredes forskudsvis af amtsrådet, men halvdelen refunderes af den eller de sognekommuner, der er interesseret i bekæmpelsen. Amtsrådet fastsætter den andel, der skal påhvile hver kommune. Såfremt en eller flere af de købstæder, der er beliggende inden for amtsrådsrådskredsens grænser, er interesseret i bekæmpelsen, fastsætter amtmanden efter forhandling med amtsrådet og byrådene den andel, der skal påhvile hver købstadskommune. I alle andre tilfælde fastsættes interesserede kommuners andel i udgifterne af landbrugsministeren, såfremt der ikke ved forhandling kan opnås enighed om fordelingen.

Stk. 6. Såfremt landbo- og husmandsforeningerne i et amt eller lignende større landområde over for amtsrådet fremsætter begæring om bekæmpelse af råger i området, kan amtsrådet foranstalte bekæmpelsen udført i overensstemmelse med reglerne i stk. 4 og 5.

Stk. 7. Landbrugsministeren udfærdiger nærmere regler om tilrettelæggelse af bekæmpelsen, herunder anvisning på, hvorledes bekæmpelsen skal udføres. Bekæmpelsen kan foretages uanset bestemmelserne i § 26.

§ 42. Såfremt der fra en af fiskeriets hovedorganisationer fremsættes begæring til landbrugsministeren om en mere effektiv bekæmpelse af skarver end den, der opnås ved beskydning, kan landbrugsministeren efter samråd med fiskeriministeren pålægge amtsrådet i den amtsrådsreds, hvori skarvkolonien findes, at gennemføre en bekæmpelse af kolonien ved ødelæggelse af reder og æg. Udgifterne afholdes efter reglerne i § 41, stk. 5.

§ 43. Pattedyr og fugle, der ikke tilhører landets naturlige fauna, må ikke udsættes uden landbrugsministerens tilladelse.

Stk. 2. Det er forbudt at udsætte sikavildt, muflon, vildsvin og vildkanin.

Kapitel IX.

Jagttegn og jagtfond.

§ 44. Ingen må udøve jagt uden at have jagttegn. Denne bestemmelse gælder ikke

- den i § 28, stk. 3, omhandlede indsamling af æg,
- fangst af fugle og pattedyr med henblik på mærkning, jfr. § 26, stk. 4,
- den i kap. VIII omhandlede bekæmpelse, medmindre denne foregår ved beskydning.

Stk. 2. Jagttegnet skal altid medføres under jagten og på forlangende forevises for politiet.

§ 45. Forud for erhvervelsen af første jagttegn skal erhververen ved en prøve